

เราคือพระเจ้า (3)

เฉลยธรรมบัญญัติ. ๕.๑๑-๑๕

คำนำ

พระบัญญัติที่พระเจ้าประทานแก่โมเสสบนภูเขาซีนายนั้น แยกออกเป็นสองเรื่องใหญ่ ๆ ดังนี้ ข้อ ๑-๔ เป็นเรื่องเกี่ยวกับหน้าที่การปฏิบัติของมนุษย์ต่อพระเจ้า และข้อ ๕-๑๐ เป็นเรื่องเกี่ยวกับหน้าที่การปฏิบัติของมนุษย์ต่อมนุษย์ด้วยกัน

จุดประสงค์ที่พระเจ้าประทานพระบัญญัติเพื่อให้ประชากรของพระองค์มีความสุขและมีอายุยืนยาวนานบนแผ่นดินโลก ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าพระบัญญัติข้อ ๑-๒ เกี่ยวกับความคิดจิตใจ ส่วนพระบัญญัติข้อที่ ๓-๔ เกี่ยวข้องกับคำพูด พระเยซูทรงสอนเรื่องวาจาใน มัทธิว. ๑๒.๓๖-๓๗ คนจะได้ดีหรือตกต่ำอยู่ที่คำพูด และ มัทธิว. ๕.๓๗ ให้คริสเตียนพูดเพียงสองคำก็พอ คือจริงและไม่จริง เกินกว่านี้มาจากความชั่วร้าย

ออกพระนามโดยไม่สมควร

“อย่าออกพระนามของพระเจ้าอย่างไม่สมควร” (ข้อ ๑๑) พระบัญญัติข้อนี้มีความหมายสองประการคือ

๑) คิดก่อนที่จะพูด

เราอย่าพูดตามความเคยชิน ให้พูดออกมาจากใจจริงและด้วยความยำเกรงพระเจ้า คนไทยเข้าใจดีกับคำว่า “อย่าตะแคงเบื้องสูง” หรืออย่าดึงฟ้าให้ต่ำ พวกอาลักษณ์ที่คัดลอกพระคัมภีร์เมื่อเขียนไปถึงคำว่าพระเจ้า เขาจะหยุดและล้างปากกาก่อน บางทีไม่ยอมใช้คำว่าพระเยซูว่าเพราะบริสุทธิ์เกินไป จึงเลี่ยงไปใช้คำว่ายาเวห์แทน

เมื่อคริสเตียนอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา” หรือกล่าวคำว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า” และตอนลาจากว่า “ขอพระเจ้าทรงอวยพระพร” ให้เรากล่าวด้วยความรู้สึกและจริงใจ อย่าเหมือนพวกฝรั่งที่ตกใจและมักอุทานว่า “โอ มาย กอด” (โอ พระเจ้า) นี่ถือเป็นการกล่าวโดยไม่สมควรและเป็นการลบหลู่พระนามของพระเจ้า

๒) นับถือพระเจ้าแต่ปาก

นั่นคือปากบอกว่าเชื่อพระเจ้า แต่ความประพฤติที่แสดงออกมาไม่สอดคล้องกัน ไม่ต่างไปจากพวก “มือถือสาปากถือศีล” เป็นพวกที่ปากจัด ชี้อิง เห็นแก่ตัวและเห็นแก่เงิน พระเยซูคริสต์ว่า เมื่อคนเห็นความดี (ชีวิตที่สำแดงออก มิใช่เฉพาะคำพูดเท่านั้น) ของคริสเตียน พวกเขาจะได้สรรเสริญพระเจ้า ผู้อยู่บนสวรรค์ (มัทธิว. ๕.๑๖)

อาจารย์เปาโลรู้สึกเจ็บปวดเมื่อเห็นคนยิวชอบพูดถึงพระบัญญัติแต่มิได้ประพฤติตาม “คนต่างชาติ (คนไม่เชื่อพระเจ้า) พุดหยาบหยามต่อพระนามของพระเจ้า ก็เพราะท่านทั้งหลาย” (โรม. ๒.๒๔)

วันบริสุทธิ

“จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ” (ข้อ ๑๒)

ขอให้สังเกตดูในพระคัมภีร์ตอนนี้ เรื่องราวของวันสะบาโตนั้น ได้บันทึกไว้ยาวกว่าทุกข้อ แสดงว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก พระเจ้าทรงสร้างโลกภายในหกวัน และวันที่เจ็ดเป็นวันหยุดพัก ขอให้เราเข้าใจว่าในสมัยเดิมวันสะบาโตคือวันเสาร์ ต่อมาเมื่อพระเยซูทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายในวันอาทิตย์ พวกอัครทูตและบรรดาสาวกรวมไปถึงพวกคริสเตียนทั้งหลายจึงเปลี่ยนมาเป็นวันอาทิตย์ เพื่อหยุดการทำงานปกติและใช้เวลาในการนมัสการยกย่องสรรเสริญพระเจ้า

วันอาทิตย์จึงเป็นวันที่คนของพระเจ้าหยุดพักผ่อนทางด้านร่างกายและทางด้านจิตวิญญาณ (คู่มือกิจการ. ๒๐.๗ และ ๑ โครินธ์. ๑๖.๒)

๑) สะบาโตเพื่อมนุษย์

พระเจ้าตรัสว่า “อย่าทำกรงานใด ๆ” ให้เป็นวันหยุดพัก (ข้อ ๑๔) มีการสำรวจพบว่า คนที่ทำงานสัปดาห์ละ ๖ วันจะมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง มีจิตใจและจิตวิญญาณที่แจ่มใสมากกว่าคนที่ทำงานโดยไม่มีวันหยุด วันอาทิตย์เป็นวันที่คริสเตียนจะเข้าเฝ้านมัสการพระเจ้า ร่างกายที่อ่อนล้าจะได้รับการพักผ่อนและจิตวิญญาณจะได้รับการเสริมสร้างให้เข้มแข็งขึ้น

พระเยซูคริสต์เชิญชวนคนที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักให้มาหาพระองค์ “เราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว. ๑๑.๒๘) นักเทศน์ท่านหนึ่งกล่าวว่า “วันที่เจ็ดเป็นรางวัลของคนขยัน ส่วนคนขี้เกียจนั้นพักอาทิตย์ละเจ็ดวันอยู่แล้ว”

๒) สบาโตเพื่อพระเจ้า

จุดประสงค์ใหญ่ของวันอาทิตย์คือ “ถือเป็นวันบริสุทธิ์” เป็นเวลาที่ผู้เชื่อจะเข้ามานมัสการพระเจ้า ยกย่องสรรเสริญและยกย่องความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นเวลาที่คริสเตียนจะได้รับฟังพระคำรัสสอนจากพระวจนะและมีโอกาสสามัคคีธรรมกับพี่น้องคริสเตียนคนอื่น ๆ

ในภาษาอังกฤษวันอาทิตย์เป็นวันบริสุทธิ์ (โฮลีเดย์) แต่ปัจจุบันหลายคนถือว่าเป็นวันพักผ่อนหย่อนใจและเที่ยวเตร่ ซอปปิ้ง (ฮอลีเดย์) หรือเป็นวันที่จะนอนตื่นสายและรับประทานอาหารบนเตียงนอนได้ แต่สำหรับคริสเตียนเป็นวันที่จะ “รอคอยพระเจ้า รับการเสริมเรี่ยวแรงใหม่ และเพื่อจะเห็นขึ้นไปในท้องฟ้าคุณกอินทรี” (อิสยาห์. ๔๐.๓๑)

สรุป

ประการแรก ความยำเกรงพระเจ้าจะแสดงออกมาด้วยคำพูดจากใจจริง และยกย่องให้เกียรติแด่พระเจ้า

ประการที่สอง จงให้วันอาทิตย์เป็นวันที่เรารอคอยด้วยใจจดจ่อ เพื่อจะนมัสการพระเจ้า รับพระพรและสามัคคีธรรมกับพี่น้องคริสเตียน.